

момченце съ панеръ на глава, а въ панеря — зрѣли
овоция: дюли, ябълки и грозде. Гроздето било
тѣй живо изписано, щото птички слизали да го
кѣлвжтъ, като мислѣли, че е истинско грозде.
Дошълъ и Пархазий съ една своя картина, която
била закрыта съ едно хубаво бѣло перде (завѣса).

— Че скъсай това перде, да видимъ и тво-
ята картина, -- казалъ Зеуксисъ.

Но Пархазий се само засмѣлъ. Зеуксисъ не-
търпѣливо посегналъ самъ да скъса прердето,
за да види картината, а Пархазий още по силно
се засмѣлъ. Зеуксисъ пипналъ и чакъ тогава
позналъ че това перде било не истинско, а из-
рисувано. Пархазий го изрисувалъ така искусно,
щото се виждало като истинско перде.

Тогава Зеуксисъ извикалъ: „Евалла, брате!
моята картина умая хората и проститѣ птички,
а твоята — и мене умая! Ти си по-добъръ масторъ;
тебъ се пада първенство и слава!“

СЛАВКА.

— Лелйо, лелйо, — извика Славка на една гос-
пожа. Тя се обърнѣ смѣешкомъ къмъ нея и ѝ
рече:

Познавашъ ли ме ти, мило дѣте?

Славка се зачерви и ѝ отговори: — Азъ ви ми-
слѣхъ, че сте моята леля — учителката.

— Ходишъ ли на училището?

— Ходѣх-ходѣх у забавачницата, — от-
говори ѝ Славка.

— А, тѣй ли е? Ами що учите у забавач-
ницата?

— Учимъ се да се молимъ, да пѣемъ, да
играемъ хубави игри, па и леля е съ насъ.